

WSPOMNIENIA POŚMIERTNE

LECH TADEUSZ DAWYDZIK (1942-2004)

4 maja pożegnaliśmy, odprowadzając do Alei Zasłużonych łódzkiego cmentarza Na Dołach, współtwórcę służby medycyny pracy w naszym kraju, bezgranicznie oddanego budowaniu zasad ochrony zdrowia pracujących, Prezesa Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Medycyny Pracy, Zastępcę Dyrektora Instytutu Medycyny Pracy w Łodzi, ale przede wszystkim naszego serdecznego przyjaciela i kolegę.

Lech Tadeusz Dawydzik urodził się 10 stycznia 1942 r. w Wilnie. W 1945 r., po powojennej zmianie granic Polski, w ramach repatriacji z całą rodziną przeniósł się do Bydgoszczy; tam ukończył szkołę podstawową, a następnie III Liceum Ogólnokształcące im. M. Kopernika. Bezpośrednio po uzyskaniu matury, w 1959 r., podjął studia lekarskie w Akademii Medycznej w Poznaniu, które ukończył w 1969 r., uzyskując dyplom lekarza.

W okresie studiów był działaczem Zrzeszenia Studentów Polskich, początkowo społecznie na szczeblu uczelnianym i w Radzie Okręgowej ZSP w Poznaniu (kierownik Komisji Ekonomicznej), a od maja 1965 r. jako etatowy sekretarz Komisji Ekonomicznej w Radzie Naczelnej ZSP. VI Kongres ZSP powierzył mu w wyniku wyborów pełnienie w latach 1966-1969 funkcji Wiceprzewodniczącego Rady Naczelnej do spraw ekonomicznych. Po zakończeniu kadencji w 1969 r. przez następne cztery lat pełnił społecznie funkcję przewodniczącego Głównej Komisji Rewizyjnej ZSP.

W tym samym 1969 r. podjął pracę w Ministerstwie Zdrowia i Opieki Społecznej, początkowo na stanowisku naczelnika Wydziału Wyższego Szkolnictwa Medycznego, a następnie wicedyrektora Departamentu Szkolnictwa i Nauki. Wśród najważniejszych efektów pracy L. Dawydzika w Ministerstwie można wymienić opracowanie koncepcji i wdrożenie na początku lat siedemdziesiątych zintegrowanego,

testowego egzaminu wstępnego na studia w akademiach medycznych, wprowadzenie do programu studiów lekarskich zajęć praktycznych w placówkach podstawowej opieki zdrowotnej oraz doprowadzenie do powołania w akademiach medycznych studiów magisterskich dla pielęgniarek.

W końcu 1981 r. L. Dawydzik podjął pracę w charakterze pracownika naukowo-badawczego w Instytucie Medycyny Pracy w Łodzi, kierując równocześnie, najpierw Działem Kształcenia Podyplomowego, a następnie Zakładem Organizacji Ochrony Zdrowia. W 1986 r. obronił pracę doktorską, uzyskując stopień doktora nauk medycznych. Od 1990 r. był Zastępcą Dyrektora Instytutu.

Do najważniejszych osiągnięć L. Dawydzika w okresie pracy w Instytucie należy zaliczyć kierowanie zespołem, który programował proces przekształceń przemysłowej służby zdrowia, zwłaszcza zaś opracował i doprowadził do uchwalenia w 1997 r. ustawy o służbie medycyny pracy. Osiągnięcia te zostały uhonorowane nagrodą indywidualną Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej I stopnia. W zespole kierowanym przez L. Dawydzika powstały projekty aktów wykonawczych Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej do ustawy o służbie medycyny pracy i ustawy - Kodeks pracy, co przyczyniło się do wdrożenia dyrektyw Unii Europejskiej do prawa polskiego.

Lech Dawydzik był autorem wielu publikacji krajowych i zagranicznych z zakresu medycyny i higieny pracy oraz autorem lub współautorem publikacji podręcznikowych, w tym „Ochrona zdrowia pracujących” i „Opieka zdrowotna nad pracownikami w ujęciu Kodeksu pracy i przepisów wykonawczych do Kodeksu” oraz redaktorem „Medycyny pracy w praktyce lekarskiej”, a także „Higieny pracy”.

Lech Dawydzik był członkiem wielu towarzystw naukowych, m.in. Polskiego Towarzystwa Medycyny Pracy i Polskie-

go Towarzystwa Zdrowia Publicznego. W Polskim Towarzystwie Medycyny Pracy pełnił z wyboru przez trzy kadencje, począwszy od 1992 r., funkcję Prezesa. Przez trzy kadencje był członkiem Rady Ochrony Pracy przy Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej. Był też członkiem Rady Sanitarno-Epidemiologicznej przy Głównym Inspektorze Sanitarnym.

Był uhonorowany odznaczeniami państwowymi: Złotym Krzyżem Zasługi i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz odznaczeniem resortowym „Za wzorową pracę w służbie zdrowia”. Otrzymał trzykrotnie nagrody Mi-

nistra Zdrowia i Opieki Społecznej: dwukrotnie nagrodę zespołową II stopnia i w 1996 r. - wspomnianą już - nagrodę indywidualną I stopnia. Posiada Złotą Odznakę Zrzeszenia Studentów Polskich oraz Nagrodę im. H. Krahelskiej, przyznawaną przez Głównego Inspektora Pracy.

Redakcja naszego dwumiesięcznika straciła członka Zespołu Redakcyjnego, który od 1993 r. kierował Działem Polityki Zdrowotnej pisma.

Będzie nam, Leszku, brakowało Twoich rad, pomocy i troski, aby to, co robimy przynosiło pożytek innym.

Zespół Redakcyjny

